

Prelatovo pismo (november 2014)

V svojem pismu nam prelat govori o Kristusovem kraljestvu in o tem, da si Kristus želi predvsem biti kralj “naših misli, besed, del in dejanj”.

3. Nov. 2014

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Morda se ponavljam, vendar namenoma: koliko se moramo vsak dan zahvaljevati Gospodu za mnoge dobrine, ki nam jih daje! Zelo dobro

razumem, da je naš Oče pogosto pisal in govoril ***semper in lætítia!***, ko je videl, kako nas nebesa blagoslovljajo.

V tednih, ki so sledili 27. septembru, smo izvedeli za številne božje milosti, pridobljene na priprošnjo blaženega Álvára. Znova vidimo, kako zasije svetost, kadar jo Cerkev prepozna v katerem od svojih otrok. Včasih je ne opazimo, ker smo raztreseni in ne razmišljamo o tej božji pomoči. Moje hčere in sinovi, prepričajmo se, da nam vera pomaga trdno hoditi sredi nestalnosti zgodovine: božja previdnost vse vodi k polnosti božjega kraljestva, ki ga je Jezus Kristus vzpostavil na zemlji.

Sedaj smo na vrsti mi kristjani, da svetu prinašamo sadove odrešenja, ki ga je v obilju uresničil Jezus Kristus s svojim življenjem, smrtjo, vstajenjem in vnebohodom. V ta namen se obračamo na don Álvarovo posredovanje, kadar prosimo Boga,

da bi znali vse *trenutke in okoliščine* svojega življenja *preoblikovati v priložnosti, da bi ga ljubili in služili Kristusovemu kraljestvu.*

Razširjati Kristusovo kraljestvo na vse konce zemlje, na ljudi, ki na njej živijo sedaj, in tiste, ki bodo prihajali v teku let, je čudovita naloga – resnična božja in človeška pustolovščina – ki jo je Gospod zaupal vsem kristjanom, ko je naročil apostolom: *Pojdite po vsem svetu in oznanite evangelij vsemu stvarstvu!* [1]. S kolikšno učiteljsko vztrajnostjo je sveti Jožefmarija dosegal, da smo premišljevali o tem! Da bi to hrepenenje postalo resničnost, naj v nas raste želja, da bi vsak dan pomnožili apostolsko gorečnost, da bi prosili Gospoda, naj pošlje svojega Duha vsem ljudem, naj odstrani vse ovire, ki jih morda postavljamo njegovemu delovanju v naših dušah.

To prizadevanje ne sme ostati zgolj pri nekakšni izmišljotini; na nadvse osebni način moramo ponotranjiti tisti **hočemo, da vlada Kristus**, ki je utripal v srcu našega Očeta že od začetka Opus Dei in ki nam ga je ponavljal tudi don Álvaro. Odkar je spoznal Delo, se je poglobljal v zaklade notranjega življenja svetega Jožefmarija, in tako je okusil in vzljubil te pogoste molitvene vzklike našega ustanovitelja: *Regnáre Christum vólumus! Deo omnis glória! Omnes cum Petro ad Iesum per Maríam!* Te jasne in zahtevne smernice za delovanje so v blaženem Álaru povečevale potrebo po tem, da dovoli Kristusu vladati v njegovem srcu, da daje Bogu vso slavo, trdno združen s Cerkvijo in s papežem, po Marijini priprošnji, in ob tem spremlja vse človeštvo.

To so premišljanja, ki so zelo na mestu v tem mesecu, ko se pripravljamo na slovesnost Kristusa

Kralja. Naš Oče vsakogar od nas sprašuje: ***Kje je kralj? Kje je tisti Kristus, ki ga Sveti Duh skuša oblikovati v naši duši? Ne more biti v nadutosti, ki nas ločuje od Boga. Ne more biti v pomanjkanju ljubezni, ki nas pušča same. Tam Kristusa ne more biti, tam človek ostaja sam.***[2] Bog želi kraljevati predvsem v naših mislih, besedah, delih in dejanjih. ***Toda kako bi mu odgovorili***, nadaljuje naš Oče, ***če bi vprašal: kako mi ti pustiš vladati v sebi? Sam bi mu odgovoril, da za to potrebujem obilo Njegove milosti. Samo tako se bodo tudi zadnji utrip mojega srca, tudi zadnji dih, tudi najmanj odločen pogled, tudi najbolj običajna beseda, tudi najbolj navadno občutje spremenili v hozanomojemu Kristusu kralju.***[3]

Ko molimo oče naš, prosimo, naj pride božje kraljestvo: *advéniat regnum tuum*[4]. Čeprav vemo, da je

že sedaj prisotno na svetu – *regnum Dei intra vos est*[5] – božje kraljestvo je med vami –, le izraziti se še mora v svoji polnosti. Po besedah našega Gospoda to kraljestvo deluje kot seme, ki tiho raste na njivi, čeprav ob žitu poganja tudi ljuljka, ki jo seje sovražnik; je kot kvas, ki spreminja moko v okusen kruh. S temi prispodobami Jezus razlaga značilnosti božjega kraljestva v vseh obdobjih zgodovine, tudi v našem; in ker njegovo kraljestvo ni od tega sveta[6], se ne izraža s hrupom in razkošnostjo, čeprav je navzoče na zemlji in bo raslo vse do njegovega prihoda v slavi ob koncu časov.

»To Kristusovo delovanje je vedno tiho, ni pompozno. Veliko drevo resničnega življenja raste prav v ponižnosti tega, da je Cerkev, da vsak dan živi evangelij. S temi ponižnimi začetki nas Gospod spodbuja, da bi tudi v ponižnosti današnje Cerkve, v uboštvu našega krščanskega življenja

lahko videli njegovo navzočnost in tako imeli pogum, da bi mu šli naproti in naredili, da bi na tem svetu živila njegova ljubezen, ki je moč miru in resničnega življenja.«[7]

Čeprav ne manjka dogodkov v zgodovini, ki na videz kažejo na nasprotno, je to dopuščanje nebes način, na katerega deluje Bog, ki hoče uresničiti svoj odrešenijski načrt »tako, da spoštuje našo svobodo, kajti ljubezen se po svoji naravi ne more vsiljevati. Zato je Cerkev v Kristusu prostor sprejemanja in posredovanja božje ljubezni. Iz tega gledišča se jasno vidi, kako svetost in misijonski značaj Cerkve predstavljata dve plati iste medalje: samo zato, ker je sveta, torej polna božje ljubezni, Cerkev lahko izpolnjuje svoje poslanstvo. In prav zaradi te naloge jo je Bog izbral ter jo posvetil kot svojo osebno lastnino.«[8]

Jezus Kristus je Kralj vesoljstva po svojem utelešenju in njegovi zmagi

na križu[9]. Hvalospev te slovesnosti nam ponuja nekaj značilnosti tega kraljestva: *kraljestvo resnice in življenja, kraljestvo svetosti in milosti, kraljestvo pravičnosti, miru in ljubezni*[10]. Odkrijmo v teh besedah raznolike izraze Kristusovega zmagoslavja, kadar so duše poslušne delovanju Svetega Duha; izrazi, ki se nam bodo pomagali pripraviti na ta veliki praznik, ko bomo obnovili posvetitev Opus Dei presvetemu in usmiljenemu Jezusovemu Srcu.

Kraljestvo resnice in življenja. Tako je o tem govoril Jezus Pilatu: *Kralj sem. Jaz sem zato rojen in sem zato prišel na svet, da pričujem za resnico. Vsak, kdor je iz resnice, posluša moj glas.*

[11] Rimski prokurator ni hotel slišati Jezusovih besed. *Quid est veritas?*

[12], kaj je resnica, je negodovaje odgovoril ter Učitelju obrnil hrbet.

Danes se po mnogih krajih dogaja enako. Ne manjka ljudi, ki na žalost zavračajo Resnico; ne priznavajo, da

je samo Kristus *Pot, Resnica in Življenje*[13], ter ostajajo v temi greha.

Zadoščujmo za največje zlo, kar se jih lahko zgodi človeku: da se prostovoljno zapre pred Resnico in Življenjem, Kristusom, kajti srce se v slabem zakrknje in prepreči ozdravljajoče delovanje Tolažnikove milosti. Papež sveti Janez Pavel II. je zapisal, da delovanje Svetega Duha »naleti pri človeku, ki je v takem stanju, na notranje, skoraj nepremagljivo upiranje vesti, na dušno stanje, ki bi zanj lahko rekli, da je po svobodni izbiri zakrknjeno (...). V naših dneh je morda to razpoloženje duha in srca odmev na *izgubo čuta za greh* (...), ki se pojavlja istočasno z "izgubo čuta za Boga".«[14]

Obenem premišljujmo o tem, da je božja moč neskončno večja kot tiranija greha. Ne dopuščajmo

nikakršne razpoke za osebno
malodušje, ko okrog sebe opazujemo
toliko pozabe na Boga in
omalovaževanje njegovih zapovedi.
Prosímo Sveto Trojico, naj se nas ne
dotakne ta praznina: še bolj se
zatekajmo k moči Svetega Duha, da
bi razkrinkal greh in v srca vlil
kesanje. On, kakor uči Gospod, *bo
prepričal svet glede greha, glede
pravičnosti in glede sodbe*[15]. Po veri
smo prepričani, da Bog svojega Sina
*ni poslal na svet, da bi svet sodil,
ampak da bi se svet po njem rešil.*[16]
»Namen razkritja greha in
pravičnosti je zveličanje sveta,
zveličanje ljudi.«[17]

Sveti Jožefmarija nam je pokazal
ustrezno pot za sodelovanje pri
graditvi Kristusovega kraljestva kljub
oviram: ***Vsi veste, da obstajajo
težave v življenju sveta in v
življenju Cerkve; da te težave od
vseh nas zahtevajo boljše
ravnanje, več zvestobe; da v teh***

trenutkih nezvestobe Gospod od vsakogar izmed vas in od mene pričakuje zvestobo in ljubezen; da moramo biti vedri, da se bodo vse deroče vode umirile, umazanija se bo posedla in na vrhu bo ostala pitna voda. In da se bodo te gore, za katere je videti, da nas obdajajo in nam ne dopustijo, da bi videli obzorje, pogreznile – montes sicut cera fluxérunt a fácie Dómini(Ps97 (96), 5), kot bi bile iz voska, se bodo sesedle pred božjo voljo. Kajti božja volja je volja ljubezni in usmiljenja. Misericórdia Dómini plena est terra(Ps 33 (32), 5), zemlja je polna Gospodovega usmiljenja. Gospod ima zelo rad vsakogar od vas in mene, vendar pa nas bo imel še raje, če ljubimo njegovo Cerkev, ki je naša mati in trpi.[18]

Kraljestvo svetosti in milosti: to je druga značilnost božjega kraljestva in je posledica tega, da smo združeni

s Kristusom, ki je Resnica in Življenje. Po delovanju Svetega Duha kristjan pri krstu postane božji otrok, in pri drugih zakramentih – predvsem pri evharistiji – se vedno bolj istoveti s Kristusom, da lahko naposled ponovi s svetim Pavlom: *Ne živim več jaz, ampak Kristus živi v meni. Kolikor pa zdaj živim v mesu, živim v veri v Božjega Sina, ki me je vzljubil in daroval zame sam sebe*[19]. To poistovetenje spoštuje posebnosti vsakega posameznika: ***Tako različni morate biti, kot so raznoliki svetniki v nebesih, od katerih ima vsak svoje prav posebne značilnosti. – A tudi tako skladni med seboj, kot so svetniki, ki ne bi bili svetniki, če se vsak izmed njih ne bi poistovetil s Kristusom.***[20]

Današnji praznik, slovesnost vseh svetih, nam kaže čudovito enotnost in različnost, lastno krščanskemu življenju. Nedavna beatifikacija don Álvara in Pavla VI. prav tako izražata

občudovanja vredno božje delovanje, ki posvečuje svoje otroke za božjo slavo in v dobro Cerkve. Zato nam **veselja evangelija nič in nihče ne bo mogel vzeti (prim. Jn16,22).**

Težave našega sveta – in težave Cerkve – ne bi smele biti izgovor, da bi zmanjšali svojo izročitev in svojo gorečnost. Glejmo nanje kot na izzive, ob katerih rastemo.

Razen tega je verujoč pogled zmožen prepoznati svetlobo, ki jo Sveti Duh vedno razliva sredi teme (...). Za našo vero pomeni izziv, da vidi vino, v katerega se lahko spremeni voda, ter odkrije žito, ki raste sredi plevela. Petdeset let po drugem vatikanskem koncilu, čeprav nas bolijo nesreče naše dobe in smo daleč od naivnega optimizma, največji realizem ne sme pomeniti manjšega zaupanja v Svetega Duha niti manjše velikodušnosti[21].

Ta gotovost vere razsvetljuje temo, za katero se včasih zdi, da se zgrinja nad človeštvom. Bog zmore več! On v svoji modrosti in neskončni vsemogočnosti zmore pridobiti dobro iz slabega; zato vera pomeni temelj nadnaravnega optimizma, ki je nadvse pomemben in ki mora vedno voditi kristjane. Sveti Duh je resnično naš Tolažnik in naš zagovornik, kar izraža ta beseda.

Ko se božje kraljestvo naseli v dnu duše, se izpolni tisto, kar oznanja hvalospev pri maši Kristusa kralja: po osebнем apostolatu se izraža kot *kraljestvo pravičnosti, ljubezni in miru*. Iz kristjanovega srca tedaj izvirata pravičnost in usmiljenje, in nalezejo se ju tudi drugi ljudje, dokler ne prepojita vse človeške strukture. Otroci Boga, ki poznamo ta dar, bomo postali ***sejalci miru in veselja***, povedano z besedami našega ustanovitelja.

Jutri bomo obhajali spomin na verne rajne. Bodimo velikodušni pri izročanju molitev, predvsem svete maše za duše v vicah, predvsem za tiste, ki jih najbolj potrebujejo. Gane me, ko razmišljam, kako je naš Oče imel osebni odnos in ljubil vse, ki so pred nami hodili po zemlji: svoje hčere in sinove, svoje starše, sestre in brate ter – z enako ljubeznijo – tudi naše družinske člane, vse duše v vicah, njegove ***dobre prijateljice***. Čutiti je bilo njegovo prepričanje: *vita mutáthur, non tóllitur*[22], da se življenje ne izgubi, temveč spremeni, če smo sledili Gospodu.

Z veseljem vam sporočam, da bom šel 3. novembra v Moskvo: spremljajte me s svojo molitvijo na tem potovanju. V soboto, 8. novembra, bom podelil diakonsko posvečenje dvaintridesetim vašim bratom. Molímo zanje, da bodo sveti, ter za vse služabnike Cerkve, od papeža do zadnjega pravkar

posvečenega, vsakega imejmo srčno radi. 28. novembra, na obletnico postavitve Dela za osebno prelaturu, bodimo hvaležni predvsem presveti Trojici za dokončno pravno obliko Opus Dei, ta *delček Cerkve*, ki ga sestavljamo duhovniki in laiki, ki tako omogoča naše služenje vsej Cerkvi in dušam.

Še naprej molite za sadove nedavne izredne škofovske sinode in za vse druge moje namene.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. november 2014.

.....

[1] *Mr* 16, 15.

[2] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 31.

[3] *Prav tam*, št. 181.

[4] *Mt* 6, 10.

[5] *Lk* 17, 21.

[6] Prim. *Jn* 18, 36.

[7] Benedikt XVI., Homilija, 15. 6. 2008.

[8] *Prav tam*.

[9] Prim. Pij XI., okrožnica *Quas primas*, 11. 12. 1925.

[10] Rimski misal, slovesnost Kristusa Kralja veseljstva, *Hvalospev*.

[11] *Jn* 18, 37.

[12] *Prav tam*, 38.

[13] *Jn* 14, 6.

[14] Sveti Janez Pavel II., *Okrožnica o Svetem Duhu (Dominum et vivificantem)*, 18. 5. 1986, št. 47.

[15] *Jn* 16, 8.

[16] *Jn* 3, 17.

[17] Sveti Janez Pavel II., *Okrožnica o Svetem Duhu (Dominum et vivificantem)*, 18. 5. 1986, št. 27.

[18] Sveti Jožefmarija, zapiski z družinskega srečanja, 11. 11. 1972.

[19] *Gal* 2, 20.

[20] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 947.

[21] Papež Frančišek, apostolska spodbuda *Veselje evangelija (Evangelii gaudium)*, 24. 11. 2013, št. 84.

[22] Rimski misal, Hvalospev 1 pri mašah za rajne.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/prelatovo-pismo-
november-2014/](https://opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-november-2014/) (16. Mar. 2026)